Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

7. Aarg. Nr. 14. *Den 15. April 1858.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Guds Kraftes Dag.

(Fra „the Millennial Star".)

„Folket skal være villigt paa din Kraftes Dag." Ps. 100, 3.

Enhver Uddeling af Evangeliet fremviser Guds Kraft. Evangeliet er i Sandhed Guds Kraft til Saliggjørelse for dem, der troe. Der findes Mange blandt alle Nationer, der elske Retfærdighedens Grundsætninger, men som endnu ikke have udmærket sig som Sandhedens Venner, førend en Guds Kraftes Dag begynder at gry; men ligesom Faarene kjende Hyrdens Røst, saaledes kjende Guds Folk Røsten, som kommer fra Himmelen. Guds Kraft overgaaer altid Satans Kraft. Mose Kraft var større end de ægyptiske Troldmænds og Gjøgleres; alligevel bliver ikke Guds Myndighed og hans Ret til at regjere Nationerne altid eller almindeligt anerkjendt, førend han blotter sin Almagts Arm. Den gamle Patriark Jacobs Sønner vare ikke villige til at anerkjende deres Faders guddommelige Præstedømme, og at deres Broder Josephs Syner vare af himmelsk Oprindelse, førend Guds Kraft nødte dem dertil. Den bestemte Dag, paa hvilken de skulde ydmyges og deres Broder Joseph ophøies, var, til Trods for deres Bestræbelser i modsat Retning, endelig kommen; et forunderligt Sammentræf af Omstændigheder havde bragt Josephs grusomme og stivsindede Modstandere til at bøie sig for hans Fødder; Israels hovmodige Herrer saae sig omringede af uovervindelige Vanskeligheder; deres egen Brøde og den aldrig slumrende Guds Kraft havde tilsidst dreven dem ind i en Krog, hvorfra de ikke kunde slippe ud, og da vare de villige til at anerkjende deres yngre Broder for en sand Prophet, og at Evighedens Kræfter vare med ham. Da saae ogsaa den ærværdige Patriark, dreven næsten til Fortvivlelse, tydeligen, at den Forjættelse af Gud, at han vilde velsigne hans Børn, uundgaaelig vilde vorde opfyldt. De stivsindede og halsstarrige Børn, gjennemtrængte af Djævelens Aand og stor Vantro, iagttoges af Jehovahs langtseende Øie, og den Almægtiges Haand vilde snarligen tvinge dem til at kysse Riset, og med Beredvillighed at annamme Sandheden. Patriarken saae ogsaa, at den, som med Taalmodighed lider for Sandhedens Sag, tidligere eller sildigere vilde komme til at sætte sin Fod paa sine Fjen-

ders Hals, og hurtigt triumphere i Israels Guds Navn paa hans Kraftes Dag.

Et andet Exempel, uddraget fra det Nye Testamente, vil maaskee være tilstrækkeligt for Nærværende om denne Gjenstand. Gud havde udvalgt Saulus af Tarsus som et passende Redskab til at bære Sandheden ud til alle Nationer. Formedelst den umiddelbare Aabenbarings Kraft, og Tabet af sit Syn, blev een af de ubøieligste og uovervindeligste Kjæmpere, som nogensinde stod i Spidsen for et Religionsparti, ligesaa villig til at tjene den sande Gud, som han forud havde været utrættelig til at tjene den fromme Djævel. Om Nogen spørger, hvoraf det kom, at den nidkjære og berømte Luther eller Knox i Pavevældets Dage nogensinde kunde forandre sin Mening, svare vi, at det var Guds Kraftes Dag, — en Dag, da Mennesker af ethvert Tungemaal og Sprog, som vare indesluttede i Faderens Pagt, vare nødte til at være villige. Den nærværende Tid er øiensynligen en Guds Kraftes Dag, da det rette Slags Mænd og Qvinder i enhver Nation ville vorde ligemeget nødte til at være „villige til at adlyde Sandheden, og tragte efter Herlighed, Ære og Udødelighed."

Kraftes-Redskaberne ere i Himmelens Rustkammer. Naarsomhelst Hungersnød, Sværd eller Pestilense er nødvendig, for at bøie Folkets eller Magthavernes stive Nakker til Underkastelse under den evige Sandhed, ville de blive anvendte, og de udvalgte Æreskar ville komme frem. Hvo kan stride imod Gud? Han faaer Menneskets Vrede til at lovprise ham; og gjenstridige Mænds og Præsters blinde Nidkjærhed bliver standset for at vise dem, at deres kraftige Anstrengelser til at rive ned netop bidrager til at fremme den selvsamme Sandhed, som de saa meget hade.

I mange Aarhundreder har der været en stor Modbydelighed for Udvandringer til fremmede Lande. Folk have elsket deres Hjem, deres Fædreneland og deres nationale Skikke og Sædvaner saameget, at Udvandringer kun sjeldent have fundet Sted. Men nu bringer Hungersnød, Ufrihed i Næringsveie, Politik og Religion samt Frygten for Krig Folkene til at ansee det for let, som før ansaaes for saa vanskeligt. Emigration til det fjerntliggende Amerikas ubeboede Vildnisser er noget, som synes at høre til Dagens Orden. Gud har for anden Gang udrakt sin Haand for at indsamle det Adspredte af sit Folk, og ved sin mægtige Kraft vil han bringe sine Sønner langt fra og sine Døttre fra Jordens Ender. Menneskets Sindrighed og Formue maa anvendes for at forøge Søfartens Lettelser. Menneskene gjøres af en eller anden Bevæggrund villige til at fremme Guds store Planer. Kraftige Tilskyndelser bringe dem til at indlade sig paa kostbare, storartede og dristige Foretagender. Fortrinlige og behagelige Veie maae opkastes, hvorpaa Herrens forløste Folk kan fare. Nationerne maae bringes i nærmere Forbindelse med hverandre, og ved den pludselige og uforudsete Forandring af Sæder og Skikke, maae de vidt udbredte religiøse og politiske Institutioner, der kun ere af menneskelig Oprindelse, ryddes op og pløies ligesom en Mark, fordi det er en Guds Kraftes Dag. Enhver Ting, som kan rystes, maa rystes. Al Tillid, grundet paa Mennesker alene, maa tilintetgjøres; de Vises Viisdom skal forgaae, og de Forstandiges Forstand skal skjule sig. Nøden vil bevirke, at den bedste Deel af Menneskene blive villige til at søge Gud; thi „naar dine Straffedomme udgaae over Jorden, skulle dens Indbyggere lære Retfærdighed." Guds Doms Time er den Tid, som skal befæste umiskjendelige Sandheder i Menneskenes Sind. Dersom Sennacherib ikke kunde lade sig overtale til at troe paa Engle, kunde han

idetmindste nødes til at føle dem. Dersom Pharaoh ikke med det Gode kunde forstaae, hvem Israels Gud var, saa kunde han visseligen lære ham at kjende ved Plagerne. Naar de Onde lære Guds Vrede at kjende, lære de Retfærdige at udøve Lydighed. Beskuelsen af hans Magt gjør dem villige til at paatage dem Christi Aag, samt at sige, at Christi Aag er gavnligt og hans Byrde let.

Straffedommene, som ramme de Vantroe, befæste de Troende. Lytter, I Rige og Mægtige, og unddrager Eder ikke Evangeliets Aag; thi vider for vist, at dette er Guds Kraftes Dag. Det Knæ, som ikke bøier sig ved det sande Evangelium, maa sønderbrydes. Den Herre, som med bedre Vidende bortjager sin Tjener, fordi han elsker Sandheden, vil selv i sin Tid blive liig en hungrig Mand, der drømmer, at han spiser, og naar han vaagner, see, han er hungrig. Undertrykkerens Svøbe skal sønderbrydes, og Ondskabens Baand skulle løses, og den Hovmodige skal ydmyges; thi paa sin Kraftes Dag vil Herren opvække denne Tidsalders Mesteraander, liig Moses, Paulus og Joseph, og iklæde dem Kundskab og Forstand. Saadanne Mænd ville foragte Bestikkelse og forfængelig Ære, og forkrænkelige Kroner ville af dem blive ansete som Intet, medens de ville tragte efter uforkrænkelig og evig Ophøielse. Eftersom de himmelske Kræfter efterhaanden erobre Jorden, og gjengive den til dens retmæssige Arvinger, skal Præstedømmets Røst frembringe den samme opvækkende Indflydelse, som mange Tordener.

Mennesker ville blive iførte Guds Viisdom, Kraft og Styrke i en saadan Grad, som hidindtil har været ukjendt. Iblandt disse ville de to Vidner ikke mindst udmærke sig i de sidste Dage. Ved dem vil Guds Søns hellige Præstedømmes Kjæmpekræfter udfoldes. De ville have „Magt til at slaae Jorden med allehaande Plager, saa ofte de ville." Aabenb. 11, 3—6. Ogsaa paa den Dag, som skal udmærkes ved uhørt Ryggesløshed, da Dyrets og den falske Prophets Undergjerninger skulle bedaare Nationerne, vil Guds Kraft vorde ligesaa stor til at frelse dem, som han udvalgte førend Verdens Grundvold blev lagt; thi hans trofaste Vidners Vidnesbyrd vil gjøre dem villige til at annamme Frelsen paa hans Kraftes Dag.

Der er intet Arbeide saa vanskeligt, selvfornegtende eller besværligt, uden Guds Folk jo kan bevæges til med Beredvillighed at udføre det; ligemeget hvor stor Opoffrelsen end er, de ville med største Glæde gjøre den. Huse og Eiendomme, Hustruer og Børn, Hjem og Fædreneland — Alt ansees kun som Støv imod Kundskaben om Christus. „Verden," siger en meget yndet Forfatter, „er nu vendt op og ned paa." Gud har begyndt at vende og endevende den, for at han, hvis Ret det er, kan komme til at regjere; og medens han tilintetgjør Nationernes Stolthed og bringer dem i stor Uro og Forvirring, lærer han paa samme Tid sine Tjenere Viisdom. De ere villige til at vove sig ud paa de rystende Herredømmers oprørte Hav for at redde de Værdige, udsættende sig for alle Farer, fordi deres Forstands Øine ere opladte, og de vide, at det er een af Guds Kraftes Dage. Under Nationernes almindelige Skibbrud kastes de rigeste Artikler og de kostbareste Fade op paa Stranden eller flyde løse og uhindrede omkring. Den, som passer paa at bjerge, er viis. De Faa, som ere udvalgte, ville stride den gode Strid og beholde Troen.

Om de Helliges Pligter

af

Joseph W. Young, een af de Halvfjerdsindstyve.

(Sluttet fra Pag. 201.)

Sjette Capitel.

De Eldstes Pligter.

Elskelige Brødre i vor Herres og Frelsers Jesu Christi Tjeneste! Paa Eder hviler det største Ansvar, som kan lægges paa Mennesket, nemlig at undervise Menneskene om Livets og Saliggjørelsens Vei, om Indsamlingen af de fortabte Faar af Israels Huus og om Beredelsen af et Folk, der skal møde Herren, naar han kommer i Himmelens Skyer med Kraft og stor Herlighed.

Det er derfor Eders Pligt at være aarvaagne og paapasselige, at være iførte Christi Rustning, og frimodigt at forsvare Eders Gjenløsers Sag. Udstræk Eders Segle og høst, spar Ingen; thi Høsten er stor, Arbeiderne faa og Tiden kort. Husk, Brødre, at Hviletimen er endnu ikke kommen, men vedbliv at arbeide, indtil Høstens Herre kalder Eder til Festen.

Lær Menneskene Evangeliets simple Sandheder, som de staae skrevne i den hellige Skrift, og byd Alle at afstaae fra deres Synder og at vende sig til Gud. Og naar en Deel af Guds Hjord er anbetroet til Eders Varetægt, da vaag over den, ligesom en god Hyrde vaager over sin Hjord. Bestyr den med Sagtmodighed og Kjærlighed, og uddeel Retfærdighed med Barmhjertighed. Fød Faarene med det evige Livsens Brød; trøst de Sørgende, opreis de Nedbøiede og plei Christi Legeme; glem aldrig, mine Brødre, at „dersom I ville blive store i Himmeriges Rige, maae I være Alles Tjenere."

Det er Eders Pligt at vise de Hellige Agtelse, og at være venlige imod dem, paa det I kunne vinde deres Kjærlighed og Velvillie. Om Du har faaet Mere, end dine Brødre, da viid, at Mere vil kræves af Dig.

Naar I gaae ind i en Helligs eller enhver Andens Huus, og dets Beboere ønske Eder velkomne, da velsign det. Gud har ikke kaldet Eder til at forbande hans Børn, men til at velsigne dem. Lær at regjere de Hellige med Christi Kjærlighed, og brug ikke den Myndigheds- og Befalingstone, som hersker iblandt Verdens Børn. De Hellige behøve ikke en saadan Behandling; thi „Gud er Kjærlighed," og han ønsker, at hans Tjenere skulle ligne ham heri.

Vær Eders Præsidenter underdanige i alle Ting. Det Jordiske er et Billede af det Himmelske; derfor er det Eders Pligt at være ligesaa lydige mod Eders Præsidenter, som Englene ere imod Gud og hans Søn Jesus Christus. Rigtigheden af denne Grundsætning belyses bedst herved: Dersom I ikke ere lydige mod Eders Præsident, kunne I ikke vente, at Eders Brødre ville adlyde Eders Raad, og dersom Brødrene ikke ville adlyde Præstedømmets Raad, kunne de ikke vente at faae deres Familier til at adlyde dem.

Læs gode Bøger, især Herrens aabenbarede Ord, saa at Eders Aand kan blive fuld af nyttige Kundskaber. Tragt efter de bedste Gaver, især efter Viisdom og Bedømmelse af Aander, saa I ikke behøve

at dømme efter Synet eller Hørelsen, men at I kunne dømme en retfærdig Dom, overeensstemmende med Sandhedens Aand.

Exempler tale undertiden tydeligere end Ord; derfor er det Eders Pligt at sætte værdige Exempler for de Hellige og for hele Verden. Dersom I idag prædike over et af Evangeliets Principer, og I imorgen træde det under Fødder i Eders Gjerninger, indsee I saa ikke, at Eders Ord tabe deres Kraft, og at Eders Opførsel har lammet deres Virkning? Det er Eders Pligt at paasee, at Eders Hjord er i en trivelig Forfatning, og at enhver Ting under Eders Varetægt bliver gjort overeensstemmende med Guds Befalinger, saa at I og Eders Hjord kunne voxe og tiltage i Alt, hvad der vedkommer Riget, og frembære Frugter af det af Herren anbetroede Pund. Jeg vil fremsætte et Par Lignelser, for at oplyse dette.

Antag, at en Landmand har en Flok Faar, som han opdrætter med megen Omhu og har stor Kjærlighed for, og at eet af disse Faar bliver sygt; vil han saa lade dette ene være iblandt de øvrige, og derved tillade Sygdommen at angribe hele Hjorden? Nei, men han vil fjerne det angrebne Faar fra Hjorden, og pleie det en Tid, give det passende Lægemidler og forsøge paa at helbrede det; men dersom han efter en Tids Forløb seer, at det er uhelbredeligt, vil han dræbe det og kaste det ud til Hundene; „thi," siger han, „det er bedre, jeg kaster dette Faar bort, end at hele Hjorden skal blive smittet."

Atter, dersom en Gartner har et Yndlingstræ, og een af dets Grene begynder at visne og tilsidst ophører at bære Frugt, vil han da lade denne Green forblive paa Træet? Nei, men han vil sige: „Endskjøndt denne Green har baaret megen Frugt, er jeg dog nødt til at skjære den af; thi jeg seer, den er vissen, og at den snart vil begynde at raadne, og eftersom den raadner, vil den lede Vandet ind i Stammen, og Træet selv vil visne og døe. Jeg vil derfor skjære den af og helbrede Skaden, saa at de andre Grene kunne bevares sunde og bære desto mere Frugt; men denne visne Green vil jeg afhugge og kaste i Ilden for at brændes."

Nu, Brødre, I see, det er Eders Pligt at paasee, at de Hellige, over hvem I præsidere, holdes i en karsk Tilstand, og om en Broder falder i Overtrædelser og bliver syg, er det Eders Pligt at have Øie med ham, og naar I tilstrækkeligt have arbeidet med ham, og I finde Sygdommen ulægelig, eller med andre Ord, at han ikke vil gjøre ret, saa udeluk ham af Kirken, paa det de Hellige ikke skulle blive smittet af en ugudelig eller fordærvet Persons Indflydelse. Det samme gjælder naturligviis for Søstrene.

I Udøvelsen af disse Pligter maae I ikke tage Hensyn til modtagne Gunstbeviisninger, Slægtskab eller nogetsomhelst; thi for Gud er ingen Persons Anseelse. Men i disse Tilfælde maae I handle med megen Viisdom, saa at I ikke ved Afskjærelsen af de fordærvede Grene skader de gode, og I skulde aldrig afskjære en Gren, førend I med Sikkerhed veed, at den er død.

Og nu, mine Brødre, formaner jeg Eder til at være flittige i Udøvelsen af alle de Pligter, der henhøre til Eders Kald. Opløft Eders Røst og frygt ikke; raab Omvendelse og Daab til dem, der staae udenfor Kirken; vederqvæg og opmuntre de Hellige, og viis, at I selv ere udholdende i Eders Gjenløsers Sag, at I tilsidst maae høre disse glædelige Ord: „Vel, Du gode og troe Tjener, gak ind til din Herres Glæde."

Gouverneur Brigham Youngs Brev til Oberst Alexander.

Store Saltsø Stad, Utah Territorium,
den 16de Octbr. 1857.

Min Herre!

Jeg har herved den Ære at underrette Dem om Modtagelsen af Deres Brev af 12te dennes i Morges Kl. 8½, og griber den første Leilighed til at svare Dem af Artighed, tagende i Betragtning Deres Stilling i denne sene Aarstid.

Eftersom De officielt erklærer det, erkjender jeg, at De og Tropperne, under Deres Commando, ere blevne sendte til dette Territorium af Præsidenten over de Forenede Stater; men vi ville behandle Eder, som om I vare aabenlyse Fjender, fordi jeg saa mange Gange har seet Armeer i vort Land, under Skin af at være legaliserede, drive vore Folk, almindeligt kaldte „Mormoner," fra deres Hjem, medens Pøbelen fulgte bagefter og plyndrede efter eget Godtbefindende, og dette er nu øiensynligt Unions-Regjeringens Hensigt, hvilket alle oprigtige, tænkende Mennesker fuldt vel vide. Dersom ikke dette var Tilfældet, hvorfor sendte Regjeringen os da ikke en Armee til Beskyttelse imod de Vilde, da vi først nedsatte os her, og vare fattige og faa i Antal? Saa aldeles modsat var deres Fremgangsmaade, at de sendte en ondskabsfuld Order, at vi skulde afgive fem Hundrede af vore bedste Mænd (medens vi vare i et Indianer-Land, og anstrengte os for at forlade de Forenede Staters Grændser, fra hvilke deres Civilisation (?) havde fordrevet os) i den forudfattede Hensigt at udrydde og tilintetgjøre os. Og kan De et Øieblik betvivle, at vi jo fuldkommen forstaae Deres Regjerings ømme Barmhjertighed (?) og Planer mod os? Atter, dersom en Armee blev sendt hertil i fredelige Hensigter for at beskytte og bevare de Uskyldiges Rettigheder og Liv, hvorfor sendte da Regjeringen de Tropper hid, som bortkaldtes fra Minnesota, hvor Indianerne slagtede Mænd, Qvinder og Børn, og droge omkring i talrige Bander for at lægge Landet øde?

De siger, at det er alene i min Egenskab som Gouverneur, at De har Noget at gjøre med mig, endskjøndt Deres commanderende Officeer, General Harney adresserede det Brev, som bragtes af Capitain Van Vliet, til „Præsident Brigham Young af Mormonernes Samfund."

De erkjender Modtagelsen af min officielle Proklamation, som forbyder Deres Indmarsch i Utah Territorium; og med Hensyn dertil har jeg kun at underrette Dem om, at det, som er fremsat i nævnte Dokument, er sandt, og at de deri fremsatte Ordres ville paa det Nøiagtigste vorde udførte.

Om De kommer hid med fredelige Hensigter, har De ikke noget Brug for Krigsvaaben. Vi ønske og have altid ønsket Fred, og have tryglet derom den hele udslagne Dag, hvilket vore bittreste Fjender altfor vel kjende. Og endskjøndt de Ondskabsfulde, med Administrationen nu i deres Spidse, have besluttet, at vi ikke skulle have nogen Fred, undtagen det skulde være at lægges ned i Døden, saa ville vi i den Israels Guds Navn have Fred, om vore Fjender endog skulde nøde os til at kjæmpe for den.

Vi have hidindtil omhyggeligen søgt at undgaae Blodsudgydelse, om vi end have taget Forholdsregler til at modstaae vore Fjender; og formedelst Virkningen af

hine milde Forholdsregler, kan De let forstaae, at De og Deres Tropper nu ere overladte til Elementernes Medfart, og at vi leve i Bjergene, og at alle vore Mænd ere hærdede Bjergboer. Dette skulde Regjeringen vide, og ligeledes give os vore Rettigheder og lade os i Fred.

Angaaende Beskaffenheden af disse Forholdsregler, de fremfarne, nærværende eller tilkommende, saa have naturligviis Personer, der handle til Selvforsvar, en viid Mark for deres Valg, og det uden at bekymre sig saa meget om, hvad Navn det behager Fjenderne at give deres Valg; thi baade vi og Guds Rige ville være frie for alle djævelske Undertrykkere, saasandt Herren er vor Hjælper. Trusler til at ødelægge og udrydde dette Folk have lydt i vore Øren i over tyve Aar, og dog leve vi. Herrens Zion er her, og onde Mennesker og Djævle kunne ikke tilintetgjøre det.

Dersom De fremturer i Deres Forsøg paa stadigen at stationere en Armee i dette Territorium, tvertimod Folkets Ønsker og constitutionelle Rettigheder, og i den Hensigt at hjælpe Administrationen i Washington i deres ulovlige Forsøg paa at paatvinge os deres fordærvede Embedsmænd, og at beskytte dem og Industri-Riddere, sorthjertede Skurke, Hoerkarle og Mordere, hvilket man havde til Hensigt, da man udsendte Dem og Deres Tropper, saa ville vi føre Krig imod Dem paa en Maade, hvorom Deres militaire Taktik ikke giver Dem nogen Underretning.

Med Hensyn til Deres Slutning angaaende „offentlige og private Breve," saa indeholder den en upassende og ugrundet Hentydning; thi saavidt som min Kundskab strækker sig, saa er Standsningen eller Tilbageholdelsen af den Person, De omtaler, alene bleven gjort af Overpostbestyrelsen i Washington, som har, hvilket De maa vide, standset vor Post fra Independence, Missouri, hvorved det ikke er meer end rimeligt at antage, at baade De og vi bleve noget indskrænkede i vore Postforbindelser.

Hvad det angaaer, at jeg og visse Andre have stillet os i „aaben Rebellion og Fjendtlighed mod de Forenede Staters Regjering," saa veed jeg fuldkommen, at vi forstaae vor sande og meest lojale Stilling langt bedre, end vore Fjender kunne underviise os om. Af alle Folk i de Forenede Stater bestræbe vi os for at bevare og vedligeholde Aanden af Constitutionen og constitutionelle Love, medens Administrationen og Tropperne, den har udsendt mod Utah, ere i Virkeligheden selv Oprørere og i Fjendtlighed mod Unions-Regjeringen. Og om George Washington levede nu og stod i Spidsen for Regjeringen, vilde han hænge Administrationen saa høit, som han hang André, og det endog med en langt større Anstand, og vilde derved i en endnu høiere Grad fremme vort Lands Interesser.

De skriver: „Det tilkommer Dem at see hen til Følgerne; thi De maa forstaae, at en saa ulige Kamp kan aldrig med Held udholdes af det Folk, De regjerer." Vi have beregnet Omkostningerne for vort Vedkommende. Vi forvente, at de Forenede Stater ville forsøge paa at opsluge os, og vi ere beredte til Kamp, dersom de ønske at opgive Constitutionen i deres afsindige Bestræbelser for at knuse alle Menneske-Rettigheder. Men hvad en saa selvmorderisk Fremgangsmaade kan komme til at koste vore Fjender, have vi ikke forødt vor Tid med at udregne, idet vi ansaae det som deres egen Forretning at gjøre et saadant Overslag og komme til Vished om Beløbet af en saa uhyre Sum. Det gjælder nu Guds Rige eller Djævelens Rige. Er Gud for os, saa ville vi have Held med os, men er Gud med Eder og

imod os, saa vilde I faae Fremgang, og vi vilde sige: „Amen! lad Herren være Gud, og ham alene ville vi tjene.“

Med Hensyn til at De maa adlyde „Ordrer,“ da er mit Raad, at De burde standse og overveie, om de ere retfærdige og rigtige, og derpaa, liig David Crocket, handle derefter. Men om De foretager Dem at komme ind og bygge Forter, vær forvisset om, at De vil møde Modstand, og at De vil behøve hele den Styrke, som nu er under Deres Commando, og meget Mere. Og med Hensyn til Deres Advarsel, vil jeg lade Dem vide, at mit Hoved har været efterstræbt nu i mange Aar, ikke for nogen Forbrydelse paa min Side, eller fordi jeg nogensinde ønskede at begaae nogen Brøde, men alene for min religiøse Tro, og det endog i et Land, som bekjender constitutionel og religiøs Frihed.

Eftersom De anseer Deres Styrke for rigeligen tilstrækkelig til at sætte Dem i Stand til at komme til denne Stad, hvorfor har De da saa uklogt nølet saa længe ved Hams Fork denne Tid paa Aaret?

„At udføre Regjeringens Hensigter,“ saaledes som de nu lægges for Dagen, kan blot have til Følge den fuldkomne Kuldkastelse af den Union, som vi, tilligemed alle amerikanske Patrioter, have bestræbt os for at opholde; og angaaende vor Mislykken i, ved vore nærværende Anstrengelser, at haandhæve Rettigheder, som med Rette ere tilsikkrede alle Medborgere i de Forenede Stater, det vil bedre kunne siges i Fremtiden.

Jeg formoder, at „Aanden“ og Indholdet af mit Svar paa Deres Brev vil være utilfredsstillende for Dem; thi De forstaaer uden Tvivl ikke Beskaffenheden og Hensigten af den Tjeneste, som er Dem paalagt. For at oplyse Dem bedre, tillad mig at underrette Dem om, at vi flere Gange ere blevne tvungne til at antage og underkaste os de meest djævelske Forslag, som bleve os gjorte af Armeer, der virkeligen tilhørte de Forenede Stater, idet vor eneste Udvei var at føie os efter dem. Ved den sidste Overeenskomst, som blev os paatvungen af vore Fjender, og i hvilken vi paalagdes at forlade de Forenede Stater, og hvilken vi have opfyldt, vare to af de Forenede Staters Senatorer tilstede og gik i Borgen for, at saavidt deres Indflydelse strakte sig, skulde vi ikke mere blive forfulgt af de Forenede Staters Indvaanere. Hiin Borgen er bleven brudt af vore Fjender, og saaledes have de stedse gjort imod dette Folk; hvisaarsag vi have tilstrækkeligen gjort den Erfaring, at det er forgjeves for os at søge eller vente nogen Beskyttelse fra vor Regjerings Embedsmænd eller Administratorer. Det er tydeligt, at Krig imod vor Stat har hele Tiden været bestemt; og nu besidde vi for første Gang Magt til at have en Stemme med angaaende den Behandlingsmaade, som vi ville modtage; og vi agte at bruge den Magt, saa vidt som Constitution og Retfærdighed berettiger os, og det er Alt, hvad vi forlange. Sandt nok, at under vore Bestræbelser for at haandhæve Constitutionen og de constitutionelle Rettigheder, som tilhøre enhver Medborger i vor Republik, have vi ingen anden Magt at stole paa, end Jehovahs, og den Styrke og Dygtighed, som han vil give os.

I Kraft af mit Embede som Gouverneur over Utah Territorium byder jeg Dem at ordne Deres Tropper og forlade dette Territorium; thi det kan ikke være af nogetsomhelst Gavn for Dem at øde Skatte og Blod ved at vedblive med at understøtte Unionsregjeringens Administratorer i deres Rebellion imod Constitutionen. De har havt og har endnu fuldkommen Tid idetmindste til at trække Dem tilbage did, hvor De kan blive forsynet med Forraad, eller ogsaa at gaae til Fort Hall. Skulde De beslutte Dem til at

efterkomme en saa retfærdig Fordring, og behøve nogen Understøttelse for at marschere østover, skal saadan Hjælp med Hurtighed og Beredvillighed vorde Dem ydet. Vi ønske ikke at ødelægge noget Menneskes Liv; men derimod ønske vi inderlig at bevare Alles Liv og Frihed, saavidt som det staaer i vor Magt.

Hr. Oberst! skulde De, eller nogen af Deres Officerer, ønske at besøge denne Stad uden Ledsagelse af Tropper, som Capitain Van Vliet gjorde, i den Hensigt personligen at lære Folkets Tilstand og Følelser at kjende, har De Frihed til at gjøre saa, og med Glæde forsikkrer jeg Dem om, at De skal blive escorteret fra vore Forposter til denne Stad og tilbage igjen, og at De under Deres Ophold i vor Midte skal blive viist al den Høflighed og Opmærksomhed, som Deres Rang fordrer.

Uden tvivl har De antaget, at en stor Deel af Befolkningen her vilde flye til Dem, for at finde Beskyttelse, naar De ankom hertil; og dersom der findes saadanne Personer iblandt os, skulle de strax blive førte til Deres Leir i fuldkommen Sikkerhed, saasnart vi erholde Kundskab derom.

Hvis De og Deres Medofficerer vare saa godt bekjendte med Deres Mænd, som jeg er med mine, og hvis Deres Soldater forstode den Gjerning, de ere ifærd med, saa godt som De maa forstaae den, saa maatte De vide, at mange af dem øieblikkeligen vilde frabede sig al Deeltagelse i et saa ugudeligt, ulovligt, uconstitutionelt og djævelsk Korstog imod et uskyldigt Folk, og hvis deres Blod bliver udgydt, skal det komme paa deres Anføreres Hoveder.

For os er det enten Guds Rige eller Intet.

Jeg har den Ære at være

Deres lydige Tjener

Brigham Young,

Gouverneur og Superintendent for Indianer-Affairerne i Utah Territorium.

Til

E. B. Alexander,

Oberst for 10de Inf. Reg.

i de Forenede Staters

Armee.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de April.

Vi give nedenstaaende Bemærkninger fra Præsidentskabet i Liverpool angaaende **Tiende.**

„Meget er allerede bleven skrevet angaaende denne Gjenstand; og dog synes det i mange Tilfælde, som om hverken Præstedømmet eller de Hellige i Almindelighed forstaae den klarligen eller retteligen i alle dens Dele.

Tienden er som forhen bemærket til Opbyggelsen af Templet og til Fremme af Herrens Værk, for at berede et Sted, hvori de Hellige kunne modtage Velsignelser, Lys, Kundskab, Viisdom, Forfremmelser og Ophøielser, som de ikke kunne modtage paa noget andet Sted. Alle ægte Helliges Længsel er at komme til Zion, og de føle, at deres virkelige og sande Interesser ere der, og at disse Interesser ikke kunne blive

sikkrede og deres Hjerter tilfredsstillede, førend de have modtaget Velsignelserne i Herrens Huus, og ere beredte til at taale hans Tilkommelse.

Enhver, som ønsker at komme til Zion, føler en levende Interesse for denne Sag, og Tusinder, der have været punktlige og retskafne i at betale deres Tiende indtil det Yderste, have erfaret, at den trofaste og villige Opfyldelse af denne saavelsom enhver anden Pligt bringer deres Sjæle Fredens og Glædens Velsignelser, og ikke det alene, men at de ogsaa ere velsignede i timelige Ting, at de have mere Viisdom til at bruge deres Midler, leve bedre, og ere bedre i Stand til at lægge op et større Beløb for deres Emigration, end de før pleiede at gjøre.

De, derimod, som have været skjødesløse eller ligegyldige og ikke have betalt deres Tiende ugentlig, men ladet den blive ubetalt i to, tre eller fire Uger ad Gangen, have ogsaa lært ved Erfaring, at de samme Velsignelser ikke ere blevne dem til Deel. Det Beløb, de skyldte, er voxet udenfor deres Evne til at kunne betale det; de Penge, som skulde været betalte Uge efter Uge i Tiende, ere blevne brugte paa anden Maade, og kunne ikke erstattes; og de indsee, at de ikke have havt noget væsentligt Gavn deraf; og siden, da de begynde at betale af, formaae de ikkun at betale en liden Deel af, hvad de føle og vide, at de burde betalt. Istedetfor hiin Glæde, Fred og Ro — hiin vederqvægende Tilfredshed, som vilde tilflydt deres Sjæle, dersom de nøiagtigt havde opfyldt deres Pligt, føle de ikkun Bekymring, Ængstelse og Skuffelse. De forstaae, at Himmelens Velsignelse ikke er over dem, som de kunde ønske, og de forstaae, at de ikke ere berettigede dertil.

Heraf bevises altsaa, at den trofaste og redelige Iagttagelse af Tiendeloven (saavel som af alle andre af Guds Riges Love) sikkrer de Retfærdige Velsignelser, som ingen Andre kunne opnaae.

Efterretninger fra Utah,

meddeelte af en Ikke-Mormon.

(Fra „New York Herald.“)

Hr. Kjøbmand Bell, af Firmaet Livingston, Kinkead & Co. i Store Saltsø Stad, ankom hertil i Løbet af de sidste Dage lige fra Utah over Californien, og da han var den Sidste af „de Fremmede,“ som forlod nævnte Territorium, søgte vor Referent en Sammenkomst med ham i den Hensigt at faae en paalidelig Underretning om Affairernes Tilstand i Almindelighed blandt Mormonerne, og vi forelægge Følgende, som Hovedindholdet af en interessant „Samtale“ med nævnte Herre:

Hr. Bell reiste i 1849 i Følge med en af Fimaets Principaler til Utah, for at etablere sig der, og gjøre Forretninger med hiint Territoriums Indbyggere. Da de bleve venligt modtagne, aabnede de deres Boutik, og Hr. Bell har fra den Tid af til afvigte 8de November været en Beboer af Store Saltsø Stad, med Undtagelse af en Fraværelse paa sex Maaneder. Paa Grund af hans lange Ophold der, og Beskaffenheden af hans Forretninger, der have bragt ham i daglig Berørelse med enhver Klasse af Folket, har sandsynligviis Ingen, der har været i Utah, havt bedre Leilighed til at danne sig en Mening om hiint Folk, eller kunnet

tale med mere Sikkerhed om deres Foretagender.

Sædeligheden blandt Mormonerne.

Som et Folk, som en Commune, fremstiller han dem som retskafne, ædruelige og meget flittige, fuldkommen overbeviste om, at de ere Guds Folk, og at Brigham er hans Prophet. Desuagtet findes der dem i Territoriet, som langt fra ere nogen Prydelse for Samfundet, eller Monstre, værdige til Efterlignelse. Nogle af Ungdommen ere glade i et lille Lag, Spøg og Munterhed, og ere ikke saa noie med at drive lidt Gjek, eller paa hvis Bekostning det skeer. Af denne Klasse er der Enkelte, som undertiden forglemmer Fader „Matthews„ Lærdomme. Med disse faa Undtagelser findes der, siger han, naar man indrømmer Polygamiets Lovlighed, og „tager dem Alle under eet," ikke noget sædeligere Samfund i Verden end Folket i Utah, og ikke noget i Sandhed saa sædeligt, saavidt han veed.

Polygami.

Denne „særegne Institution" er endnu i sin Barndom, og nogle Uregelmæssigheder finde udentvivl af og til Sted. Nogle af det smukke Kjøn ere endnu ikke blevne tilstrækkeligt fortrolige med Loven til at kunne tage det med Lethed, og have derfor deres tungsindige Timer; men i Almindelighed have „Søstrene" ligesaa stor Tro paa den polygamiske Lovs Retfærdighed og Guddommelighed som „Brødrene," og ere tilfredse dermed. Saadanne Scener, som vi, der ikke ere Mormoner, naturligviis vilde vente, at der skulde finde Sted, hænder kun meget sjelden. Patriarkerne synes der at nyde ligesaa megen Fred i sit Hjem som „Ungkarls-Monogamisten."

Dødsstraffen for Forføreren.

Utugt eller Forførelse taales ikke i Territoriet. Straffen for Hoer er Døden for begge Parter. Der har udentvivl været Overtrædere, som have undgaaet den; men Ikke-Udøvelsen af denne Lov har sandsynligviis mere været for at forebygge Ubehageligheder med Unions-Regjeringen, end af Mangel paa Villie til at udøve den. Skulde Mormonerne være istand til at hævde sin Uafhængighed nu og blive et særskilt Folk fra de Forenede Stater, eller blive en Fri-Stat i Unionen, vil Loven imod Hoerkarle og Hoerqvinder træde i fuldkommen Kraft.

Hedningernes Behandling.

Ikke-Mormoner eller „Hedninger" (som de Fremmede kaldes) ere ikke blevne fornærmede eller drillede, fordi de ikke troed Mormonismen; men Udestaaelserne mellem Hedningerne og Mormonerne ere opkomne af hines unødvendige og utidige Indblanden i disses Affairer. Mange ere komne til Utah med den Forestilling, at den nye Tro og „særegne Institution" vare Ting, som Enhver kunde dadle, tale om, drive Skjemt med, latterliggjøre og opponere imod, og Saadanne have altid paadraget sig selv Ubehageligheder; men de, som ere reiste derhen, og have anseet Mormonisme og Polygami som Ting, ene og alene vedkommende Mormonerne, og som have passet deres egne Affairer, have levet i Fred, og have været respecterede af Folket. At en Fordom i Almindelighed hersker imod Hedningerne, er ganske vist, men den har ingen ubehagelige Følger, hvis man kun passer sine egne Forretninger.

Føderal-Embedsmænd.

Hr. Bell siger, at han har seet Føderal-Embedsmænd komme og seet dem afreise. Han har iagttaget deres Færd, uden nogensinde at tage Parti for eller imod dem der, og her agter han at følge samme Fremgangsmaade. Nogle Føderal-Embedsmænd have været meget agtede af Mor-

monerne, og de havde altid venskabelige Sammenkomster med hverandre; heraf slutter han, at Alle kunde have nydt den samme Behandling. En Føderal-Embedsmand, som vilde reise derhen, uden Fordomme imod Folket, og strengt holde sig til sine egne Forretninger, vilde ikke faae nogen Ubehageligheder; men hvis han skulde begynde at blande sig i Mormonismen, var hans Fred forbi. Intet Navn, ingen Stilling kunde da beskytte ham imod Folkets Foragt. Dersom Mormonerne bleve fornærmede, og de besluttede at gjengjelde Fornærmeren, kunde de gjøre Stedet „for varmt" for ham; og det er ikke i mindste Maade usandsynligt, at før Sagen endte, vilde den, som man havde syndet imod, blive Synderen. Hr. Bell anseer det for Skade, at ikke en speciel Commission blev sendt til Utah, for at undersøge Klagemaalene, fremførte mod Mormonerne, saavel som dem, de Sidste have fremlagt imod nogle af de Forenede Staters Embedsmænd. Meget interessant Nyt vilde man have erholdt. Den Kjendsgjerning burde ikke skjules for Publikum, at Begyndelsen til Udestaaelserne næsten uden Undtagelse altid er udsprunget af private Sager, og ikke fra officielle.

Specielle Commissærer forventede.

Den Stilling, som Brigham Young og Utahs Indbyggere for Nærværende indtager, er Følgen af de havte Udestaaelser med saadanne Personer, som Drummond (saa troe de). De have derfor fast besluttet at forhindre Armeens Indtrængen. Deres Bestræbelser have hidindtil indskrænket sig til ene og alene at vanskeliggjøre og forhindre Expeditionens Fremrykken, i den Hensigt at forebygge Blodsudgydelse. Hr. Bell havde en lang Samtale med Brigham lige før sin Afreise, og forsikker os, at saaledes var hans Forklaring angaaende Bortdrivelsen af Qvæg, osv. Brigham mener, at Regjeringen vil i Vinter have Tid nok til at overveie Sagen grundigt, og om den saa synes, trække Tropperne tilbage og udsende en Undersøgelses-Commission. En Undersøgelse vilde de aldrig have sat sig imod, og han troer, at selv nu vil den ikke blive afviist; men til en Armees Indtrængen i deres Dale under disse Omstændigheder ville de ikke give sit Samtykke; og hellere end at tillade Armeen at komme ind ville de slaaes, og, om de overvindes, opbrænde alle deres Eiendele og trække sig op i Bjergene. Nogle have troet, at Brighams Taler vare beregnede paa at skræmme dem, som ere udenfor Utahs Grændser; men vor Beretter troer det Modsatte, og anseer Brighams Gjerninger for svarende til hans Ord.

Ingen Forberedelser til at brænde Noget.

Folket er uden Frygt, hvad Fremtiden angaaer. Det haaber, at der ikke vil finde nogen Fægtning Sted; men dersom den ikke kan undgaaes, troe de, at Seier vil følge de Helliges Bannere. Ingen Forberedelser ere gjorte til at sætte Ild paa Noget. Brigham har raadet de Hellige i alle Settlementerne til at saae, plante, bygge og gjøre Anlæg nu som før, og han varetager sine Forretninger, som hidindtil.

Tilflugt i Bjergene.

Denne Trækken til Bjergene have de lært af Indianerne. Mormonerne kunde aldrig slaae Indianerne, naar disse trak sig op i Bjergene; og nu, da de ere venligtsindede, have Rødhuderne lært deres Mormon-Brødre at føre Krig i Bjergene, og der findes talrige Steder, som Brigham siger, hvortil de kunde trække sig tilbage, og hvor ingen Armee kunde naae dem. Echo-Passet som ansees for saa

vanskeligt at passere for Oberst Johnstons Armee, er i Virkeligheden intet i Sammenligning med mange Passer, som føre ud fra Saltsø-Dalen, bag hvilke Mormonerne udentvivl ville søge Beskyttelse.

Forsvars-Armeen.

Tre Tusinde bevæbnede Mormoner staae i Echo-Passet, hvor de have Overflødighed af Tømmer til at opføre Barakker med, samt til Brænde; mange Barakker have de allerede opført til deres Beqvemmelighed for Vinteren. Det er ikke deres Hensigt nogensinde at gaae ud og kjæmpe imod Tropperne paa aaben Mark, men hvis det bliver til Krig, vil det blive en Guerillakrig. Mormon „Drengene" finde Fornøielse i Leirlivet, og ville spille en god Rolle i en saadan Krig. Denne Tour til Bjergene vil give dem Leilighed til at vise deres Følelse for og Villighed til at tjene deres Sag, og uden en saadan Leilighed vilde Mange af dem have forblevet i Baggrunden i mange Aar, og maaskee for bestandig.

General-Lieutenant Wells bærer Generalshat, Fjederbusk, Guld-Epauletter Guldprydelser paa Kjolen, samt Striber paa Beenklæderne; Sporerne bidrage ogsaa Sit til at glimre. Hans Stab har sine militære Prydelser, og tager sig ganske stadseligt ud i Bjergene. Flere Compagnier bære ordentlige Uniformer, men Størstedelen af Armeen bærer sine sædvanlige Klæder. Officererne bære i Almindelighed Uniform.

Fabrikation af Pistoler og Krud.

Kort for sin Afreise besøgte Hr. Bell Tøihuset, hvor man var ivrigt beskjæftiget med at forarbeide Revolvere. De leverede af Colts Hylster-Revolvere indtil 20 om Ugen. (Senere Efterretninger melde, at Antallet er forøget indtil 500 om Ugen.) Mormonerne vare meget tilfredse med deres Production af denne Artikel, og ansee dem for ligesaa gode som Colts. De have ofte forgjæves søgt at fabrikere Krud, men de have nu overvundet disse Vanskeligheder. I afvigte October Maaned dannedes et Krudtilvirknings-Compagni, og en udmærket Prøve af denne Artikel er bleven overrakt B. Young, og har vundet hans Bifald. Forend de faae Brug for det til Foraaret, ville de have Overflod deraf.

Oberst Johnston vel vogtet.

Expeditionens Anfører vil ikke kunne overrumple dem. Speidere ere ude i alle Retninger. Fra Bjergene, som omgive Expeditionens Leir paa Vest- og Sydsiden, kunne Mormonernes Speidere see Alt, hvad der foretages, uden at riskere det Mindste. Den frygtede Porter Rockwell fortalte Hr. Bell, at han og hans Compagni stode paa de Bjerge, ved hvis Sider Oberst Alexander marscherede med sin Styrke paa Veien til Fort Hall, og saa nær, at de kunde have styrtet Klippestykker ned paa de forbidragende Tropper. En Expresse forlader Fort Bridgers Omegn hver Aften med en Beretning om Expeditionens Bevægelser om Dagen, og Brigham Young faaer den ved sit Frokostbord den paafølgende Morgen, og enhver Ting af Vigtighed bliver meddeelt Folket fra hans Contoir.

Brigham som Forretningsmand.

Firmaet havde udstrakte Forretningssager med Brigham — fra Begyndelsen af indtil det forlod Utah, sandsynligviis til et Beløb af 500,000 Dollars. De tale om ham som en agtværdig Forretningsmand, hvis Ord eller Ære ikke kan drages i Tvivl. Et Forsøg gjordes engang af nogle Omstreifere at trænge ind i de Fremmedes Magaziner; men øieblikkelig, da Beretningen derom naaede Brigham, kom han og General Wells for at

samle al den Oplysning, de kunde, og den følgende Søndag dadlede han fra Talerstolen Fornærmernes Opførsel, og Trusler ere siden blevne udtalte imod Alle, som maatte findes skyldige i at stjæle — selv om det er fra Armeen.

Firmaet kommer uomvendt tilbage.

Hr. Bell beretter, at under hans Ophold af næsten ni Aar iblandt Mormonerne, har han ingen Udestaaelser havt med dem, endskjøndt han udentvivl ansaaes for en fuldkommen Hedning, om hvem de ikke kunde have noget andet Haab, end at han maaskee endnu kunde blive en eller anden af sine Utah-Bekjendtes Skoepudser eller Staldkarl i det „tilkommende Rige." Da Firmaet kom did i 1849, fortalte de Brigham, at de kom i Forretninger, at de ikke ønskede at have noget med Mormonismen at gjøre, eller at den skulde prædikes for dem, og de have holdt deres Ord: de ere vendte tilbage til Staterne ligesaa store „Hedninger," som da de reiste til Zion.

Stor Emigration fra Californien.

Efter at vor Beretter havde opgjort sine Forretninger, tog han tilligemed sin Hustru og Barn, Contorister og Andre — i Alt sexten Mænd og fire Fruentimmer, afsted den 8de November paa den sydlige Route til Californien. De mødte Novemberposten 10 engl. Mile østen for Rio Virgin, og med den fulgte syv Vogne, der vendte tilbage til Saltsø Staden fra Blyminerne, tungt belæssede med deiligt Bly til „Forsvarsarmeen." Hvormange Vogne, der havde været ude i samme Ærinde, kunde vor Beretter ikke sige, men det er meget sandsynligt, at disse hverken vare de første eller de sidste. To Dage efter mødte Selskabet, omtrent midtveis ved Rio Virgin, fem eller sex Vogne med Mormon-Emigranter fra San Bernardino, trukne af Heste og Muuldyr. Emigranterne vare raske, tilfredse, glade og enthusiastiske over at kunne gaae hjem til Zion. To Dage derefter mødte de et større Selskab af Mormoner fra San Francisco i en lignende Tilstand og Sindsstemning, syngende paa Veien Sange om Zions Befrielse. Ved Mohave River mødtes et Selskab, bestaaende af 10 eller 12 Vogne. De havde gode Muuldyr, og vare fra Øvre-Californien — sandsynligviis fra Egnene omkring Guldminerne. De havde foruden deres Trækdyr tillige 150 smukke, gode Heste. Tyve Mile længere frem mødte de et Selskab paa 20 Vogne, og stødte samme Aften paa et Selskab paa 15—18 Vogne. Næste Aften traf de flere Compagnier i Leir med omtrent 20 Vogne. Emigranterne befandt sig vel, og saae ud til at være Folk, som havde levet under gunstige Omstændigheder. Deres Vogne vare tungt belæssede med alle Slags nyttige Ting, og sandsynligviis bestemte til Brug for Zion, da Colonisterne i San Bernardino vare iblandt de velhavende Mormoner, og paa en saadan Tid kan man ikke vente, at de skulde svøbe det gule Metal ind i et Torklæde og skjule det i i Jorden. Hver eneste Hvid maa helliges til Zions Forløsning!

Hr. Bells Selskab passerede næste Morgen Sjerra Nevada Bjergene med megen Vanskelighed, som for en stor Deel havde sin Grund i det store Antal Mormon-Emigranter, som de ideligt mødte paa Veien fra Bjergene til San Bernardino. De mødte efter al Sandsynlighed en 1500—2000 Personer paa denne Reise. Hele Settlementet var i Bevægelse; Mange, som tidligere havde været lunkne og færdige til at falde fra, overraskede Mormon-Authoriteterne med at sælge sine Sager og tage Veien til Saltsø Staden. Opfordringen til „Zions Forsvar" har fundet

en kraftig Gjenklang i Settlementerne udomkring, og Emigranterne have begivet sig paa Veien med Enthusiasme. Forurettelserne i Missouri og Illinois sætter Blodet i Bevægelse hos dem, som udstode Lidelser der, eller tabte Slægtninge i Urolighederne i nævnte Stater. Den nuværende Bevægelse er i Sandhed ikke een Mands Værk eller deres Lederes, men det er Folkets. De troe, de ere blevne traadte under Fødder, og at en yderligere Underkastelse under Uretfærdighed vilde paadrage dem Himmelens retfærdige Vrede.

Indianerne trodsige og i Vaaben.

Hr. Bells Reiseselskab var forsynet med Passer, men desuagtet havde de megen Vanskelighed med at faae Indianerhøvdingen, „Broder Kanosh," overtalt til at troe, at Alt var i Orden. Kanosh var i meget daarlig Stemning, og hans Stamme var meget ophidset. Forgiftningen af Vandkilderne, (der foretoges af California-Emigranter) som bevirkede flere Indianeres Død, er kun altfor sandt. Flere California-Emigranter vare til Gjengjeld blevne dræbte, men Indianernes Hevn var langtfra tilfredsstillet. Brigham tilraadede Selskabet at tage Tolke med og at søge Hjælp hos Biskopperne i de Egne, hvor Indianerne opholdt sig, hvilket var et godt Raad; thi selv med deres Hjælp og Brighams Papirer var Kanosh neppe nok tilfredsstillet. Hr. Bell havde ofte seet Høvdingen i Saltsø-Staden, og havde staaet paa en venskabelig Fod med ham, men uagtet alt dette, var han ved denne Leilighed kold, og havde endog Mistanke om, at Brighams Passer vare blevne forfalskede. De gjorde ham en Present af saadanne Ting, de kunde undvære, saasom Tæpper, Skjorter, Tobak, osv., hvorpaa han escorterede dem i to Dage, for at beskytte dem paa Veien. Kanosh var klædt som en hvid Mand, men Stammen var klædt paa Indianer-Viis. De vare tilhest og havde foruden deres Buer og Pile ogsaa gode Rifler.

Indianer-Høvdingen angaaende Krigsspørgsmaalet.

Kanosh havde ogsaa et Ord at sige om Utah-Affærerne. „Washington," sagde han, menende Præsident Buchanan, „vilde ikke synes om, at Mormoner og Indianere skulde myrde Amerikanerne; hvorfor skulde Washington sende Amerikanere for at myrde Mormoner og Indianere?" Med Hr. Bells Forsikkring, at han vilde raade Washington til at lade Mormoner og Indianere være i Fred, syntes han at være overmaade vel tilfreds, og, da de ikke længere trængte til hans Tjeneste, skiltes de i Fred.

Hr. Bell fandt, at Indianerne vare meget gunstigt stemte imod religiøse Folk, eller idetmindste imod dem, der bekjendte sig til Religion. Mormonerne holdt deres Gudstjeneste Morgen og Aften og velsignede deres Maaltid, før de nød Noget deraf. De Emigranter, som vare ubekjendte med Mormonernes Skikke, bleve mærkede som „ikke gode," og de fandt Routen til Californien at være en farlig Vei at befare. I Sandhed, det var nødvendigt at være Mormon, eller lade som om man var det, for at kunne passere med Sikkerhed igjennem Indianer-Stammerne. I Californien derimod herskede der et stort Had imod Mormonerne.

Contoirets Tilgodehavende den 31te Marts 1858.

Conferencen.	Agenten.	Boggjeld.					
Kjøbenhavn.	A. P. Trane	395	Rdl.	4	Mk.	9	Sk.
Aalborg.	J. C. Flingbeck . . .	53	—	4	—	6	—
Fredericia.	P. Nielsen	113	—	1	—	9	—
Fyen.	N. Rønnow	731	—	„	—	1	—
Lolland.	P. Petersen	304	—	1	—	12	—
Bornholm.	R. Nielsen	301	—	„	—	6	—
Vensyssel.	A. Weibye	300	—	5	—	5	—
Skaane.	N. Damm	859	—	2	—	5	—
Brevig.	S. Gudmundsen . . .	888	—	3	—	4	—
Stockholm.	L. Nilsson	999	—	1	—	6	—
Aarhuus.	L. C. Geertsen . . .	339	—	4	—	7	—
Skive.	H. Jensen	247	—	„	—	15	—
Götheborg.	M. Nilsson	198	—	„	—	9	—
	Diverse Debitorer . . .	223	—	5	—	14	—
	Summa	5956	—	„	—	12	—

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
A. P. Trane, Kjøbenhavn	205	2	3
P. Pedersen, Lolland	20	„	„
L. C. Geertsen, Aarhuus	20	„	„
H. Jensen, Skive	13	2	2
J. C. A. Weiby, Vensyssel	100	„	„
N. Damm, Skaane	70	„	„
R. Nielsen, Bornholm	13	2	8
S. Gudmundsen, Norge	40	„	„
Mathias Nilsson, Gøtheborg . . .	30	„	„
Summa	512	„	13

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.